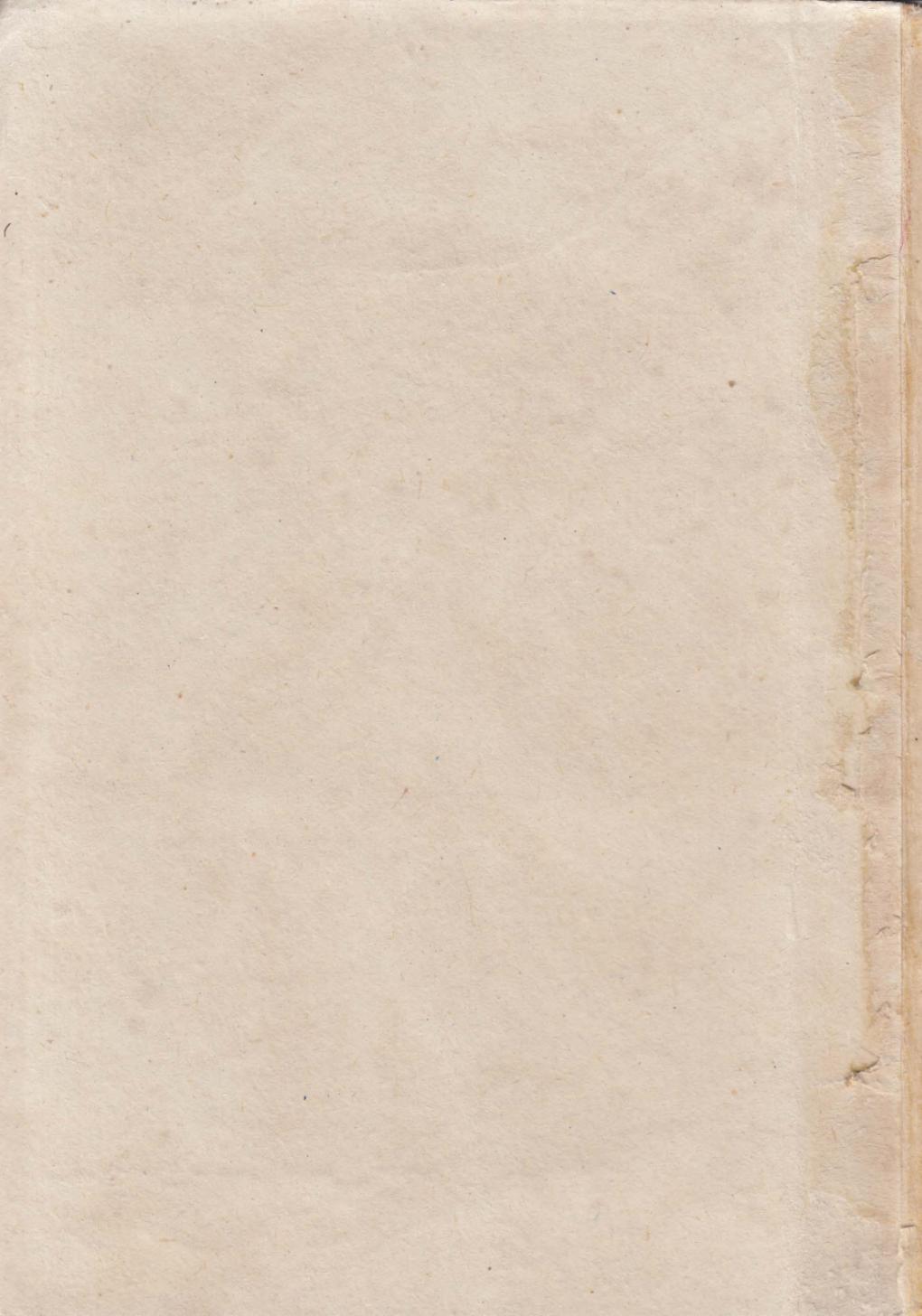

WALSH

କୋଣାର୍କପୁରୀ

மு. கனகராஜன்

Brown. At & Sons. Madras
1901.

சில
சிந்தனைக்
சிலிரப்பின்
சின்னங்கள்

முட்கள்

குருகேஷத்ர வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்.

'MUDKALL' An Anthology of Verses
(Tamil). Author: M. KANAGARAJAN,
Hospital Lane, Manipay, Sri Lanka.
Foreword: Dr. K. KAILASAPATHY, President,
Jaffna Campus, University of Sri Lanka,
Thirunelvelly. Cover Design: 'RAMANI'.
Print: KALA PRINTERS, 258/5, Dam Street,
Colombo 12. First Edition: September 1975.
Price Rs. 5. 00.

'முட்கள்' புதுக் கவிதைத் தொகுதி.
ஆசிரியர்: மு. கனகராஜன். முன்னுரை:
கலாநிதி க. கெலாசபதி, தலைவர்,
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம், யாழ்.
வளாகம், திருநெல்வேலி. மேலட்டை:
'ரமணி'. அச்சு: கலா அச்சகம், 258/5,
டாம் வீதி, கொழும்பு 12, இலங்கை.
முதற் பதிப்பு: செப்டம்பர் 1975.
விலை ரூபா 5. 00.

முள்ளும் மலரும்

அண்மைக் காலத்தில் மேனைகளிலே-குறிப்பாக அமெரிக்கா, ஜெர்மனி, பிரான்ஸ் முதலிய நாடுகளிலே — கல்வித் துறைப் பெயர்கள் சிலவற்றுக்குப் ‘புதிய’ என்னும் அடைகொடுத்து வழங்கப்படுதலைக் காணக் கூடியதாய் உள்ளது. இவ் வழக்காற்றின் எதிரொலியை எமது நாட்டிலும் கேட்கலாம்: சிறுவர்களின் பாட விதானத்திலே புதிய கணிதம் இப்பொழுது இடம் பெற்றிருக்கிறது. புதிய கணிதத்தைப் போதிக்கும் ஆசிரியர்களுக்குப் பயிற்சி வகுப்புகளும் அவ்வப்போது நடாத்தப்படுகின்றன. ‘புதிய’ என்னும் பெயரடை இப்பொழுது சமூகவியலையும் பற்றிக் கொண்டுள்ளமையைக் காண்கிறோம். மிகவும் அண்மையில் அமெரிக்காவிலே ‘புதிய சமூகவியல்’ ஆராய்ச்சியாளர்கள் நிறுவனம் அமைத்து மாநாடும் நடத்தியிருக்கின்றனர். ஆராய்ச்சித் துறைகளில் சமூகவியல் காலத்தாற் பிற்பட்டது. புதிய ஒரு துறை அது. அதற்கே புதிய என்னும் அடை கொடுத்து வழங்க வேண்டிய அவசியம் சிலருக்கு ஏற்பட்டுள்ளது போலும் !

இவற்றுக்கு முன்னதாக, இலக்கிய விமர்சனத்துக்குப் ‘புதிய’ என்னும் அடை வழங்கப்பட்டு வந்தது. முப்பது நாற்பது வருடங்களுக்கு முன் மேலைநாடுகள் பலவற்றிலே புதிய விமர்சனம் என்னும் சொற் பிரயோகம் நவநாகரிகமான இலக்கிய ஆய்வைக் குறிப்பதாயிருந்தது. (கடந்த சில வருடங்களாகப் பிரெஞ்சு இலக்கிய விமர்சகர்களிடையே இப்பிரயோகம் மீண்டும் அடிப்படைத்தக் கேட்கலாம். மார்க்சியத்தை மறுப்பவர்கள் மத்தியிலேயே தற்சமயம் ‘புதிய விமர்சனம்’ என்னும் பிரயோகம் பரவலாக வழங்கி வருகிறது என்பதும் மனங்கொள்த தக்கதாகும்). அதற்கும் முற-

பட. ஜம்பது, அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன், குறிப்பாக முதலாவது உலகப் போரையடுத்த காலப் பகுதியில், புதிய கவிதை — NEW POETRY — என்னும் பதப் பிரயோகம் காலத்துக்கேற்ற புதுநடைப் பாணியடைய தொன்றுக்கருதப்பட்டது. இன்று அத்தகைய வழக்காற்றிற்கு மேடே டிலே அத்துணை கவர்ச்சியிருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

நவயுக மாந்தர் பிரக்ஞங்கூர்வமாக மாற்றங்களை உண்டாக்கும் வாய்ப்பைப் பெற்றுள்ளனர் என்பது வரலாற்று அடிப்படையில் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய உண்மையாகும். புரட்சி என்பதே, ஒன்றைப் புரட்டுதல் — கீழ் மேலாகத் திருப்புதல் — என்னும் பொருள் குறிப்பதுதானே? அவ் வாறு கீழ் மேலாகப் புரட்டுவது உணர்ச்சி முனைப்புடைய செய்கையாகத்தானே இருக்கல் வேண்டும்? ஆயினும் புதுமை — புரட்சி — என்பனவற்றை நாம் அடிப்படையான மாற்றங்களைக் குறிக்கும் வகையில் வழங்குதலே பொருத்த மானதாகும். தனி மனிதர்களின் தற்புணவுகளுக்கோ, திடீர், திடீர் என்னங்களுக்கோ அல்லது சிறு குழுவினரின் போலிப் புணவுகளுக்கோ, சபலக் கருத்துக்களுக்கோ முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் புதுமையின் பெயரால் அவற்றை அங்கீரிப்பது பயன்தரும் செயல் எனக் கூறவியலாது. ஏனெனில், முதலாளித்துவ சமூக அமைப்புடைய நாடுகளிலே, ‘நலீனத்துவம்’, ‘புதுப்பாணி’, ‘புதுமை’ என்பனவணிக நோக்கில் பயன்படுத்தப்படும் பண்புப் பெயர்களேயாம். பொருள்களைப் பெருவாரியாக உற்பத்திசெய்து சந்தைப்படுத்தி இலாபம் சம்பாதிக்கும் பெரு நிறுவனங்கள், “மோகம் முப்பது நாள்” என்பதையே அடிப்படையாகக் கொண்டு அடிக்கடி பொருள்களின் பெயர், நிறம், அளவு, தோற்றம் முதலியவற்றை மாற்றிப் புதுமையின் பெயரால் கொள்ளிள இலாபம் சம்பாதிக்கின்றன. இதனுடைய தாக்கமும், செல்வாக்கும் தவிர்க்க இயலாதபடி முதலாளித்துவ சமுதாயத்தின் களை, இலக்கிய மதிப்பீடுகளிலும் பிரதிபலிக்கத்தானே செய்யும்? அதிகம் கூறுவதேன்? முதலாளித்துவ அமைப்பில் உருவாக்கப்படும் இந்தியத் திரைப்பட உல

கில் ‘புதுமுகம்’ என்னும்சொற்றெடுத் பலரிடையே தோற் றுவிக்கும் ஆர்வ வெறியும், கிறுகிறுப்பும் நாம் கண்ணூரக் காண்பனவே. புதுமையின் பெயரால் நிகழும் சீர்கேடுகளும், இழிநிலைகளும் இவை. புதுமை என்ற கோட்பாட்டை எத் துணை ஆழமாகவும், நிதானமாகவும் நாம் கையாளல் வேண்டும் என்பதற்கு இவை போதிய சான்றுகும்.

‘புதுக் கவிதை’ என்ற சொற்பிரயோகம் இப்பொழுது எமது இலக்கிய அரங்கிலே அடிப்படைதான்று; பலத்த வாதப் பிரதிவாதங்களுக்கு இடமளிப்பதாயுள்ளது.

இருபதாம் நூற்றுண்டுத் தமிழ்க் கவிதை ‘புதுமை’ என்று கூவிக்கொண்டே பிறந்தது என்பதை நாம் மறப்பதற் கில்லை. 1919ஆம் ஆண்டு சுப்பிரமணிய பாரதியார் எட்டய புரம் ஜமீன்தாருக்கு எழுதிய ஒலைத்தூக்கில் மேல்வருமாறு குறிப்பிட்டார் :

“சுவை புதிது, பொருள் புதிது, வளம் புதிது
சொற்புதிது, சோதிமிக்க
நவகவிதை”.

தமது கவிஞர்யின் அத்தனை அம்சங்களும் புதுமை தழுவியன என்பது கவிஞரது கருத்து. இவர் இயற்றிய ‘புதிய ஆத்திருதி’ நூலிலும் ‘புதியன விரும்பு’, ‘வேதம் புதுமை செய்’, ‘பின்தினைப் போற்றேல்’ என்றெல்லாம் பாடியுள்ளார்.

இதனைக் கருத்திற் கொண்டே பாரதியின் தாஸனை கணக் - சுப்புரத்தினமும் ‘‘புதுநெறி காட்டிய புலவன்’’ என்று தமது குருவைப் போற்றினார்.

பாரதியாரோடு பலவகைகளில் ஓப்புமையுடைய ஈழத் துப் பாவலர் துரையப்பா பிள்ளையும் 1901 இல் தாம் வெளி யிட்ட ‘கீதரஸ் மஞ்சரி’ என்னும் நூல் முன்னுரையில் பின் வருமாறு குறிப்பிட்டார் :-

“மாந்தரையும் தேவரையும் புகழ்ந்து இதுகால வரை பாடப் பெற்ற இசைப் பாடல்களைப் பின்பற்ற ருது பொதுவாக எவர்க்கும் பயன்விக்கும் விஷயங்களைக் குறித்து யான் பாடியுள்ள இப் பாடல்கள் தனித் தன்மை வாய்ந்தவை எனக் கூறத் துணி கிண்றேன்”

அதாவது பழைய விஷயங்களை விடுத்துப் புதிய பொருள் களைப் பாடியுள்ளதாக உரிமை பாராட்டுகிறார். இத்தகைய கூற்றுக்கள் புதுமைக்குக் கட்டியங் கூறுகின்றன என்பதில் ஐயமில்லை. பாரதி மரபில் வந்து வளர்ந்துள்ள தமிழ்க் கவிதை புதுமையின் வாரிச் என்பதை இதற்கு மேலும் வற்புறுத்த வேண்டிய அவசியமுமில்லை. அவ்வாரூயினும், புதுக்கவிதையைச் சகட்டடியாக நாம் ஏற்றுக் கொள்ள இயலாது. ‘புதுமை’ யிலும் தாரா தம்மியம் உண்டல்லவா? புதுமையிலும் போலித் தன்மை கலந்து இருக்கலாமல்லவா?

இத்தகைய பின்னணியிலேயே முட்கள் என்னும் புதுக்கவிதைத் தொகுதியை நான் நோக்குகின்றேன். இதனைச் சிறிது விளக்கமாய்க் கூறுதல் வேண்டும் என நினைக்கிறேன்.

இலக்கிய வரலாற்றிலிருந்து சிற்சில செய்திகளை நாம் கற்றுக்கொள்கின்றோம். அவற்றில் ஒன்று, உள்ளடக்கத்துக்கும், உருவத்திற்கும் உள்ள உறவு சம்பந்தமான தாகும். குறிப்பிட்ட ஒரு காலப் பகுதியில் குறிப்பிட்ட ஒரு பொருளைத் துலக்குவதற்காகப் பயன்படும் இலக்கிய உருவம் அல்லது வடிவம், பிற்தொரு காலப் பகுதியில், இன்னொரு பொருளைப் புலப்படுத்துவதற்குப் பயன்பட்டிருத்தலே எத்தனையோ உதாரணங்கள் மூலம் காணகிறோம். அத்தகைய பயன்பாடுகளைப் பொறுத்தும் இலக்கியங்களின் மதிப்பு, அவற்றுக்குரிய வரவேற்பு, கவர்ச்சி முதலியன நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன.

சில காலங்களில் சமய சம்பந்தமான பொருள்களைக் கூறுதற்குப் பயன்பட்ட ஒரு பிரபந்த வடிவம், வேறு காலங்

களில் உலகியல் சார்ந்த விஷயங்களுக்கு வாகனமாய் அல்லது ஊடகமாய் அமைந்தமையையும் காணகிறோம். இதன் எதிர் நிலையான போக்கையும் காணலாம். பொதுவான இவ்விலக்கியப் போக்கு, நவீன காலத்திலே சிற்சில மாற்றங்களுடன் வெவ்வேறு அளவிற் செயற்படுவதை நாம் அவதானித்தல் கூடும்.

புதுக் கவிதை என்ற சொற்றெட்டரைச் சிறு சஞ்சிகை களிலே முதன் முதலாகப் பிரசித்தப்படுத்தியவர்கள் அதற்கு விசேஷ அர்த்தம் கற்பித்து வந்தார்கள். யாப்பற்றமையும், அகநோக்குமே புதுக் கவிதையின் தனிச் சிறப்பியல்புகள் என்று (சி. ச. செல்லப்பா, ந. பிச்சமூர்த்தி குழுவினர்) நாவலிக்கக் கூறிவந்தனர். அகநோக்கு என்பது உண்மையில் உள்முக நோக்காகும்: அதாவது ஒருவர் தன் உள்ளத்தைத் தானே நுணுகிக் காணும் செயலாகும். ஆனால் புதுக் கவிதை உபாசகர்கள் பலரின் விளக்கத்தில் அகநோக்கு என்பது பாலியல் சம்பந்தமான சபலங்களையும், சலனங்களையும் எடுத்துக் கூறும் மனைபாவமாகத் திரிந்தது. “திட்டமான எண்ணத்துக்கு உருவாகாமல் பிரக்கஞ நிலையிலேயே இருக்கும் அக உளைச்சல்கள்” (புதுக்குரல் + 3, பக: 4) என்று தனதுபுதுக்கவிதையின் தன்மைக்கு வரை விலக்கணங்கூற முனைந்தார் செல்லப்பா. ஃபிராய்டிசம் என்ற பெயரில் மனப் பிறழ்ச்சியும், மூளைத் தளர்ச்சியும், நபுஞ்சகமும் ‘புதுக்கவிதை’ அந்தஸ்துக்கு உயர்ந்தப்பட்டன. யாப்பை மீறுதல் என்ற கோட்பாடும், இயக்கவியல் அடிப்படையில் அன்றி, கணமுடித்தனமாகச் சொற்களை முறித்து அடுக்கும் மூடக் கொள்கையாக மாறியது.

இலக்கியத்தில் எழுந்த இந்த நலிவுப் போக்கிற்கு எதிராகவே தமிழ்நாட்டிலும், ஈழத்திலும் புதுக் கவிதையைப் புடமிட்டுச் சுத்திசெய்து கற்றோரும், மற்றோரும் படித்தின் புற்றுப் பயன்டையக்கூடிய இலக்கிய வடிவமாக நிலைநிறுத்தும் முயற்சிகள் தீவிரமாக அண்மைக் காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. அகநோக்கையும், யாப்பி

லாத் தன்மையையும் இனங்கண்டு, புதுக்கவிதை, புதிய சமுதாயத்துக்கு வழிநடத்திச் செல்லும் கவிதையாகவும் இருத்தல் அவசியம் என்னும் உணர்வுடன் பலர் இப்பொழுது எழுதி வருகின்றனர். தமிழ் நாட்டில் ‘வானம்பாடி கள்’ எனும் பொதுப் பெயரில் அறிமுகமான பலர் இத்தகையோரே. இவர்களிற் கணிசமானேர் இடதுசாரி இயக்கங்களையும், எண்ணங்களையும் தழுவியவர்களாய் இருப்பது வியப்பன்று.

‘முட்கள்’ ஆசிரியர் மு. கணக்ராஜன் பொதுவுடமைக் கோட்பாட்டை ஏற்றுக்கொண்டிருப்பவர். புத்துலகைப் படைக்கும் காரியங்களில் ஈடுபடுபவர். ஆகவே அகநோக்கிலும், புற உலகப் பார்வையே அவரது கவிதைகளில் அதிகமாக ஆட்சி செலுத்துகிறது. திசை தப்பிய அக நோக்குக்கு இன்றிமையாத மாற்று மருந்தாக இவரது புறநோக்கு விளங்குகிறது என்றும் கூறலாம்.

சில மாதங்களுக்கு முன் தமிழ் நாட்டிலே ‘ஹசிகள்’ என்ற புதுக்கவிதைத் தொகுப்பு வெளிவந்தது. கவிஞர் மீராவின் ‘ஹசிகள்’ கற்பணிகளாய் இல்லாமல் சம காலத்த வரையும், சம்பவங்களையும் குத்திக் காட்டுவனவாய் அமைந்திருந்தன. முட்கள், ஹசிகள் ஆகிய இரண்டானுக்கும் சில ஒப்புமைகள் உள்ளன (ஒற்றுமை அன்று). குறுகிய பாக்கள், கருத்தைப் பிரதானப்படுத்தும் தன்மை, சிந்தனைப் பரங்கில் அமைந்த செழுமை, வினாக்களாலும், சமத்காரமான விவரணங்களினாலும் வாசகரை உன்னிப்பாய்க் கவனிக்க வேக்கும் கருத்தாழம் இவை போன்ற பண்புகள் இந்நாலுக்கு அரணைய் அமைந்துள்ளன. (ஆயினும், இரு நால்களுக்கும் வேறுபாடும் நினைந்துகொளத் தக்கதே. ஈழத்துத் தேசிய — முற்போக்கு — இலக்கியத்தின் முனைப் பான அம்சங்கள் சில — நோக்குக் கூர்மை, கொள்கைப் பற்று, இயக்கச் சார்பு — முதலியன முட்கள் தொகுதியில் பிரதிபலிக்கக் காணலாம். கருத்தொருமைப்பாடும் இத்தொகுதியில் குறிப்பிடத்தக்கவகையில் அமைந்திருக்கிறது).

பொதுவாகக் கருத்து நலம் வாய்ந்திருக்கும் அதே வேளையில் சில கவிதைகளிலே சிந்தனைகள் சிந்தனைகளாகவே தெறித்து நிற்கின்றன. மாழுல் விஷயங்களை நெந்துபோன வாய்பாடுகளால் விவரிக்கும் சத்தற்ற போக்குக்கு மாரு கச் சமகால விஷயங்களைச் சாதுரியமாகக் கூறுவது புதுக் கவிதையின் ஓர் அம்சமாக இருக்கலாம். ஆயினும் சிந்தனை, உணர்வாக மாற்றமடையும் பொழுதுதான் கவிதை நிலையினை அடைகிறது. இந்த அடிப்படை உண்மையை நாம் மறப்பதற்கில்லை; இதில் அபிப்பிராய பேதத்திற்கும் இடமில்லை. பிறிதோர் இடத்திலே நான் குறிப்பிட்டிருப்பது போல “கவிஞர்து சிந்தனையும், உள்ளுணர்வும் சேர்ந்து இனைந்தே கவிதையின் ‘கருத்தை’ த் தோற்றுவித்தல் வேண்டும்”.

இவ்விடத்திலேயே, யாப்பு அல்லது ஒசையொழுங்கு அல்லது லயம் என்பன இயைபுடையவாகின்றன. அதாவது வேறு காரணங்களுடன், யாப்பமைதி இன்மையும் பொருள் அழுத்தம் பெறுதற்குத் தடையாயுள்ளது எனலாம். இப்பிரச்சினையைச் சற்று விளக்குதல் தகும்.

புதுக் கவிதைப் பற்றார்வலரிற் பெரும்பாலானேர் வெளிப்படையாகவே யாப்பைப் புறக்கணிப்பவர்கள். ஆகவே அதுபற்றி இவ்விடத்தில் ஆசங்கித்தல் வீண் எனத் தோன்றும். எனினும் இங்கு நான் குறிப்பிடுவது இலக்கண சுத்தமான யாப்பமைதியையன்று. பழைய யாப்பிலக்கணத்தை அணவரும் அப்படியே பின்பற்றுதல் வேண்டும் எனவும் நான் வாதிடவில்லை. ஆனால் புதுக்கவிதை இயற்று வோரும் சிற்சில பழைய யாப்பு வகைகளை ஆக்கழுர்வமாகப் பயன் படுத்துதல் கூடும் என்பதனைத் தமிழ் நாட்டில் ‘வானம்பாடி’ வட்டத்தினரிற் சிலர் நிறுபித்துள்ளனர். மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்குமிடத்து இவர்களது ஆக்கங்களிலே யாப்பின் சாயல் புலப்படாது. ஆனால் நுனித்து நோக்குமிடத்துப் பழைய யாப்பமைதிகளின் அடிநிலைக் கூறு

களை அவதானித்தல் கூடும். இறுதி ஆய்விலே எதுகை, மோனை எண்பனகூட அத்தனை முக்கியமல்ல. அவை இன்றி யும் கவிதை இயலும் ஆனால் சொற்கள் சேர்ந்து இசைக் கும் பொழுது உண்டாகும் ஒத்திசை, கவிதையின் நிலைபேற் ருக்கு இன்றியமையாதது. சிறப்பாக, புதுக் கவிதை பேச் சோன்சயையும், தொனி அழுத்தத்தையும் அடிநாதமாய்க் கொள்வதாக உரிமை பாராட்டப்படுவதால், அவற்றை மெய்யுருவாக்கிக் காட்டவல்ல ஒத்திசைகள் அத்தியாவசிய மாகின்றன. பழைய யாப்புக்களுள் வெவ்வேறு விதங்களில் பேச்சுத்தொனியுடன் தொடர்புடைய அகவல், கலிப்பா வெண்பா முதலியவற்றின் அடிநிலைக் கூறுகள், வெண்டிய் மாற்றங்களுடன் நவீன மொழிநடைக்கேற்பப் பயன்படக் கூடியவை. நவீன தமிழ்க் கவிஞரிற் சிலர் அறிவுறுத் தும் பன்னைப் பிரதானமாய்க் கொண்ட — அர்த்த பாவ அழுத்தக் கவிதைகளை இயற்றுங்கால் ஆசிரிய யாப்பைத் திறம்படக் கையாண்டிருத்தல் சிந்தித்தற்குரியது. ரா. ஸ்ரீ. தேசிகன், அ. சீனிவாசராகவன் (நாணல்), இ. முருகையன், வி. சி. குழந்தைசாமி (குலோத்துங்கன்) முதலியோர் இது தொடர்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இத் தொகுதியிலுள்ள சிற்சில கவிதைகளைப் படிக்கும்போது சிந்தனைகளைச் சீரிய முறையில் உணர்த்துதற்கு ஒத்திசை உதவியிருக்குமே என்று ஏங்காமலிருக்க முடியவில்லை.

இன்றைய நிலையிலே, யாப்பு அல்லது யாப்பின்மை என்ற இருமை வாதம் அதிக பயனை அளிக்கப்போவதில்லை. அது இயக்கவியல் ரீதியான அனுகுமுறையும் அன்று. எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தை இயன்ற வரையில் வன்மையாக வோ, மென்மையாகவோ, நுண்மையாகவோ உணர்த்துதற்குகந்த ஒத்திசைகளைப் பரிசீலனை அடிப்படையிற் கண்டறிவதே இலட்சியமாக இருத்தல் வேண்டும். அதிலும் முற்போக்காளர்கள் வரண்ட வாதங்களுக்குள் சிக்கிக் கொள்ளாமல், செய்முறையால் சிறந்த நெறியை வகுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இப் பிரச்சினை குறித்துச் சிந்திக்கையில், புரட்சிப் பிழம்பு விளாடிமிர் மயாகோவ்ஸ்கியின் (1894 — 1930) வாழ்க்கை அனுபவமும், வார்த்தைகளும் என் நினைவுக்கு வந்தன. சிறப்பாக, “கவிதைகள் ஆக்குவது எப்படி?”, என்ற அவரது கட்டுரை பலமுறை படிக்கத்தக்கது. இளமைத் துடிப்பிலே ‘எதிர்காலச் சித்தன்’ என்று தன்னைத் தானே கூறிக்கொண்ட மயாகோவ்ஸ்கி, “நவீனத்துவம் என்ற கப்பலிலிருந்து புஷ்கின், டால்ஸ்டாய், தாஸ்தோல் ஸ்கி முதலியோரையெல்லாம் கடலுக்குள் தூக்கி ஏறியுங்கள்” என்று உரத்துக் கூவியவர்களில் ஒருவர். அவர் பழைய கவிதைக் கலையை நிராகரித்தார். எனினும் நடை முறையில், பழைய யாப்பமைதிகளின் அடிநிலைக் கூறுகள் அவ்வப்போது கவிஞருக்கு உறுதுணையாய் அமைவன் என் பதை அவர் ஒப்புக்கொண்டார். எதுகை, மோனை, சந்தம் முதலியவற்றை விமர்சன நோக்கிலே தேமையறிந்து புதி தாக உண்டாக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினார். உதாரணமாக, செஞ்சேனை வீரர்கள் பெட்ரோகிராட் போர் முனைக்கு எதிரியை நோக்கிப் போகும் பொழுது அவர்கள் பாடுவதற்காகக் கவிஞர் எழுதிய நாலடிப் பாடல் களில் ஒவியியைபும், தொடை நயமும் மிக்கிருந்தன. யாப்புகளைப் பற்றி விமர்சிக்கும்போது, வீரமிக்க விழுமிய உணர்வை ஏற்படுத்துவதற்குக் கூழிநெடிலடிப் பாடல்களும், இலேசான விஷயங்களைக் கூறுதற்குக் குறும்பாக்களும் பொருத்தமான வையென்று கூறுகிறார். இவை யாவற்றுக்கும் மேலாக ஒத்திசை குறித்து மயாகோவ்ஸ்கி கூறுவது அடிப்படையைத் தொட்டுக்காட்டுவதாயுள்ளது: “கவிதையின் அடிப்படையான விசையும், வலுவும் ஒத்திசைதான். ஒத்திசை எங்குளது என்று எனக்குத் தெரியாது. எனக்குப் புறத்திலோ அல்லது என்னுள்ளோ இருக்கலாம். எங்கிருப்பினும் கவிதையால் அது தூண்டப் பெற வேண்டும். கவிஞர் ஒத்திசை உணர்வைத் தன்னுள் வளர்த்துக் கொள்ளல் வேண்டும்.”

யெஸெனின் என்ற கவிஞரது மரணத்தைக் கேட்டு மயாகோவ்ஸ்கி பாடிய பாடலில் எதுகை, மோனை முதலி

யன பொருந்திவரப் பெற்றிருக்கக் காணலாம். இது குறித்து மயாகோவ்ஸ்கியே கூறுகிறார் : “ பாடலை எழுதி முடித்ததும் ஒரு அடி எதுகையின்றி இருந்தது. அதை அப்படியே விட லாமா ? இல்லை. ஏனெனில் (பொதுவாகக் கூறுமிடத்து) எதுகை இல்லாவிடின், அந்த வரி பிறவற்றுடன் பொருந்தா மல் அந்தரத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும். எதுகை, ஒவ்வொரு அடியையும் முந்திய அடியுடன் தொடுத்து அதனை மனனஞ் செய்ய வைக்கிறது; ஒரு கருத்தை உருவாக்கும் பாடல் அடிகள் அணத்தையும் ஒன்றிணைத்து இயை பூட்டுகிறது ”. அதே கவிதையில் மோனைத் தொடை அமைந்தமை பற்றிக் கவிஞர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார் : “ நான் முக்கியமானதாய்க் கருதும் சொற்களின் அர்த்த பாவத்தைப் பூரணமாக வெளிக்கொணர்வதற்கும், அவற்றை அழுத்திக் கூறுவதற்கும் மோனைத் தொடையைப் பயன்படுத்துவதுண்டு ஆயினும் மோனை வெகு நிதானமாகக் கையாளப்படல் வேண்டும். அலுப்பூட்டும் விதத்தில் அடிக்கடி பயன்படுத்துதல் விரும்பத்தக்கதன்று . ”

இவ்வாறு கவிதை இலக்கணத்தின் அடிப்படையான அம்சங்களைப்பற்றி நுணுக்கமாகவும், விவரமாகவும் எழுதி யிருக்கிறார் மயாகோவ்ஸ்கி. அவரது அருபவ ரீதியான கூற்றுக்களிலிருந்து நாம் இரண்டொரு முக்கியமான செய்தி களைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்: பழைய கவிதைக் கலையை நிராகரிக்கும் அதே வேளையில் அதன் கூறுகளைக் கண்முடித்தனமாகத் தள்ளவேண்டியதில்லை. அவற்றுக்கும் சிற்சில சந்தர்ப்பங்களிலே தேவையுண்டு. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, எழுதப்படும் கவிதை யாருக்காக இயற்றப்படுகிறது என்பதைப் பிரதானமாகக் கவனிக்க வேண்டும் என்கிறார் மயாகோவ்ஸ்கி. பரந்துபட்ட மக்களுக்கு எழுதுகையில், எளிமை, இசைப்பாங்கு, சந்தனயம் முதலியன இன்றியமையாதன. எனவே ‘புதுக்கவிதை’ முற்று முழுதாக யாப்பி லாக் கவிதையாகத்தான் இருத்தல் வேண்டுமென்பது விதியன்று. அவ்வாறு (தவரூக) எண்ணிக்கொள்வது விவேகமும் அன்று. (எமது புதுக்கவிதையாளரிற் பலர், புத்திஜீவி

களையும், சக கவிஞரையுமே மனங்கொண்டு எழுதுகின்ற னர் என்பது வெளிப்படை, பாரதி முதல் பட்டுக்கோட்டை கவியாணசுந்தரம் வரை மக்கள் நாவில் நடமாடும் கவிதை களைப் பாடியோர் இசைப் பண்பினை முக்கியமாகக்கொண்ட தையும் நாம் கருத்திற்கொள்ள வேண்டும்).

யாப்பின் எதிரியாகத் தோற்றமளித்த மயாகோவஸ்கி, கவிதைக்கு உயிரான ஒத்திசைபற்றிக் கூறியிருப்பன நம்ம வர் பலரால் நன்கு நோக்க வேண்டியவை என என்னு கிறேன். மயாகோவஸ்கியின் மரபில் வரும் மு. கனகராஜ னும் இதிற் கவனஞ் செலுத்துவார் என்றே நம்புகிறேன்.

‘முட்கள்’ தொகுதியை நோக்குமிடத்து ஆசிரியரது நேர்மையுணர்வும். நெஞ்சரமும் கவிதைகளில் இழையோடுக்கொண்டிருக்கின்றன. ‘நிர்மாணம்’, ‘ஜக்கியம்’ முதலிய கவிதைகளில் கவிஞரது இலட்சிய வேகம், மயக்கமெதுவுமின்றிப் பிழும்புருவாய்ப் பிரகாசிக்கக் காணலாம்.

“...பொன்னைச் சுட்டு
‘பொன்’ஆக கல்போல்
பொதுமை நாட்டைப்
பொக்கிப் படைப்போம்...”

இத்தகைய வரிகளைப் படிக்கும்பொழுது ஆசிரியரைப் பற்றி இன்னேர் எண்ணமும் எனக்கேற்பட்டது. பெரும பாலான புதுக்கவிதைக்காரர் ‘உருவகம்’, ‘படிமம்’ என்றெல்லாம் கூறிக்கொண்டு புரியாப் புதிர்களைச் சித்திரிப்பதையும் நாம் காணகிறோம். குளிக்கப் போய்ச் சேறு ழசிக்கொள்வோரைப் போல, ‘படிமம்’ படைக்க முற்பட்டுப் படிமத்திற் சிக்கிப் பாடலை மறந்துள்ள பலரை புதுக்கவிதைத் தொகுதிகளிற் காணகிறோம். அது மட்டுமன்று; புதுக்கவிதைக் கென்றே சில வாய்ப்பாடான சொற் பிரயோகங்கள் இப்போழுது அமைந்துவிட்டன. (இவற்றிற் சில மொழி

பெயர்ப்புக்கள்). புதுக்கவிதைக் குழு உக்குறி — jargon — என்று இவற்றை விவரித்தல் கூடும். கனகராஜனின் கவிதை களில் எவ்வரையும் பின்பற்றும் தன்மையோ, குழு உக்குறி களைக் கையாளும் பலவீனமோ இல்லை. இது மகிழ்ச்சிக்குரிய தாகும்.

“ என்ன த்துக்கு உருவாகாமல் பிரக்ஞஞ நிலையிலேயே இருக்கும் அச உளைச்சல் ” எதுவும் இந்நாலில் இல்லை. அகத் தின் விரிவு கவிஞர் கருக்கு அத்தியாவசியம். இன்று வெற்றி விழாக் கொண்டாடும் வீரமிகு வியத்னம் மக்களைப்பற்றியும் அன்றே பாடியிருக்கிறார் கவிஞர். ‘வியத்னம் வீணை’ என்னும் கவிதை கருத்தார்ந்த கணிவடன் மிளிர்கிறது. இத்தகைய கவிதைகள், ‘புதுக்கவிதை’, என்று சிலர் போட முற்பட்ட போலி வேலிகளை உடைத்துக் கொண்டு செழித்து வளரத் தொடங்கியுள்ளன. இவை பெரு மரங்களாயும் வளர வேண்டும். புதுக்கவிதைகள் இது காலவரை ‘மினி’க் கவிதைகளாகவே பெரும்பாலும் வழங்கி வருகின்றன. (இன்குலாப் கவிதைகள் என்ற நூலில் சிறிது நீண்ட பாடல்கள் காணப்படுகின்றன). மலரைப்போல் இன்பத்தையும், முள்ளைப்போல் துன்பத்தையும் பாடும் புதுக்கவிஞர்கள் வெகு விரைவிலேயே நீண்ட பாடல்களை நடத்தக்கூடிய பொருட் செறிவிணையும், நடைச் சிறப்பிணையும் உருவாக்கிக் கொள்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். அதற்கிடையில் புதுக்கவிதை நமது இலக்கிய உணர்விலே கவிதையாக முதிர்ந்து கணிந்துவிடும்.

க. கைஸாசுபதி

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம்,
யாழ்ப்பாண வளாகம்,
திருநெல்வேலி.
10. 5. 1975.

சிலிர்ப்பு

எந்த விபத்தின் காரணமாகவும் இலக்கியக் கூடாரத் துள் ஒதுங்கிக் குளிர்காயாத எனது முதற் கவிதை இற் றைக்குப் பதினேழு ஆண்டுகளுக்கு முன் அச்சில் வெளியா யிற்று. அது எல்லா இலக்கண வரம்புகளுக்கும் உட்பட்ட மரபுக் கவிதை. நான் பாரதியை நேசிக்கிறேன், புதுக் கவிதையையும் நேசிக்கிறேன்.

முதலாம் உலக மகாயுத்த காலந்தொட்டே ஆங்கில, பிரெஞ்சு மோழிகளில் இலக்கண மரபுளை உடைத்துக் கொண்டு ‘புதுக் கவிதை’ பிறந்தது. நாமும் இலக்கண வேலியை அகற்றிப் போட்டாயிற்று. ஏன்?

இலக்கணம் மீறப்பட்டதால்தான்.

அப்படியானால் இலக்கணம் மாற்றத்திற் குரியதே. மேற்கு நாடுகளில் கவிதையின Running Rhythm என்ற பாரம்பரியத்தையும் மீறி Sprung Rhythm என்று புதுமை கள் கையாளப்படுகின்றன. அவற்றையெல்லாம் கருத்திற் கொண்டே இவை முட்களாய்ச் சிலிர்க்கின்றன.

பேர்ராட்டமே புதுக் கவிதைகளின் ஜனன ழமி. இன்றும் அது போராளிகளின் கரங்களிலேயே கூர்வாளாய் ஓங்கி எழுகிறது. எனினும் இந்த மண்ணில் உரித்துடைய ஒவ்வொரு மனிதனின் வாழ்வையும் ரணகளமாகக் அல்ல, அகிலவெளாம் அமைதியையும், சமாதானத்தையும் நிறுவவே இவை இப்படி அமைகின்றன.

இவை ‘கவிதை’க்காகவல்ல, சிலருக்குப் போல ‘லேசு கருதிய வசன ஒடிப்புகளால்ல, என் மன ஆறுதலுக்காகவுமல்ல; மக்களுக்காக, மாற்றத்திற்காக.

இலங்கை போன்ற வளர்முக நாடுகளின் வரலாற்று முக்கியத்துவமிக்க இன்றைய கால கட்டத்தில் இலக்கியத் துறைகளில் புதுக்கவிதை ஒரு ஆக்ரோஷத்தோடும், வீரே டும் படைக்கப்படுகிறது. (அப்படிப் படைக்கும் சிறுஷ்டி யாளர்கள் சரியான வழிமார்க்கம் எது எனக் கணிக்காமல், நாளைய திட்டத்தைத் தீர்மானிக்காமல் வெறும் விரக்தியை யே அவ்வாறுன் படையல்களுக்கு ஆதாரமாகத் கொள்வது பாலையில் சிந்திய பாலாகவே முடியும்.) இத் தேசத்தில், மக்கள் வாழ்வில் உடனடியாக ஒரு மாற்றம் ஏற்பட வேண்டும்—ஏற்படுத்தவேண்டும்—என்ற நன் நோக்கத்தைப் புதுக்கவிதைகள் முன் வைக்கின்றன, அதையும் நேராக, மிகக் கூர்மையாகச் சமர்ப்பிக்கின்றன. இந்த வீறும், வீச்சும், வேகமும் கொண்ட புதுக்கவிதைகள் ‘பொத்திப் பொத்தி’, ‘கூச்சத்துடன்’ எழுதியவர்களையெல்லாம் ‘திடுக்கிடுவிழிக்கச்’ செய்திருக்கின்றன. அமாவாசை போயாவில் ஆறுதலாகக் கால் நீட்டி, கற்பனைசிறகடிக்க ‘பட்டுத்துகிலுடுத்த பால் நிலவைப்’ பற்றிப் பாடியவர்களை எழுதாமற் செய்ததும் புதுக்கவிதைகளே.

அதற்காக இன்னும் சிலரைப்போல சொற்களைமுறுக்கி, கோழிச் சாயம் பூசி ஊர்வலம் அனுப்பவில்லை நான். கடன் பெற்ற வார்த்தைகளைப் பட்டியல்கொண்டு அவற்றை மாற்றி மாற்றி அடுக்கித் ‘தாயம் விளையாடுவதை’ நான் வெறுக்கிறேன்.

சில சின்னத்தனங்களைச் சொல்கின்றன என்பதால் ‘முட்கள்’ சிலரைக் காயப்படுத்தும் — காயப்படுத்தவும் வேண்டும். அப்படிக் காயப்படுத்தினாலும் அந்த ஆவேசத் தில் தனிப்பட்ட காழ்ப்புணர்ச்சிகளோ, கழுத்தறுப்புகளோ இராது; ஆனால் ‘அடே இந்தப் போக்கிலியும் இப்படித் தத்துவம் பேக்கிறேனே, எதற்காக?’ என்ற தார்மீகக் கோபம் இருக்கும்; ஒரு பெரும் வாழ்க்கைத் தத்துவம் மிகக் கொச்சையாகப் பாவிக்கப்படக்கூடாதே என்ற தவணமிருக்கும்; சஞ்சிகள் மலிந்துவிட்ட இச் சகாப்தத்தில் இலக்கியக் கோட்பாடுகளோ, அரசியல் கொள்கைகளோ மன நோயாளிகளால் தீர்மானிக்கப் படக் கூடாது என்ற அவதானமும் உண்டு. உழைப்பும், உரிமையும் மட்டுமல்ல கருத்துகளுமே சரண்டப் படுவதை—

திரிக்கப்படுவதை மீண்டும், மீண்டும் ஒங்கிச் சொல்லும் போதுதான் எங்களின் ‘கனகவிங்கமும், காதரும், கரோவிசம்’ தலை நிமிர்ந்து, ‘ஓ! நம்மைப்பற்றி, நமக்காக ஏதோ சொல்கிறார்களே’ என்று உணர்வும் உதவேகமும் பெறுகிறார்கள். அந்தளவுக்கு சில ‘விற்பன்னர்கள்’ செய்யாததைப் புதுக்கவிதைகள் இன்றைய மனிதனுக்குள் ஊடுருவிச் செயலாற்றுகின்றன—செயலாற்றவும் வேண்டும்.

இப்படிச் சொல்லும்போது உள்ளதை உள்ளபடியே முனு முனுப்பதும் எனது நெறியல்ல, அதற்கு நான் தேவையுமல்ல. இன்றைய நடைமுறையை மாற்றியமைக்க வேண்டிய தேவையின் உணர்வை இக் கவிதைகள் எமக்குள் அழகியல் உறவால் பந்தப்படுத்துகின்றன.

நம் கவிதைகள் மாற்றத்தைக் கூவி அழைக்கின்றன. (அதே வேளையில் போராட்டம் என்பதும், புரட்சி என்பதும் வெறும் சொல்லடுக்கில் மட்டும் நின்று விடுவதல்ல என்பதை முதலில் மனதைக் கீறிப் பதித்துக் கொள்ள வேண்டும். புரட்சி Platonic love போல இருக்க முடியாது. புரட்சி முகிழ்ந்து, வெடித்து, வெல்ல வேண்டுமானால் வேறு சில காரணிகளும் தேவையே. உணர்ச்சிவெறியால் கள்ளக் குண்டெறிவதும் புரட்சியாகாது. சண்டியர்களை எவரும் புரட்சி வீரர் என்று வியப்பதுமில்லை. விசேடமாக, புரட்சிகர இயக்கத்தில் இணையாமல், உதிரிகளாய், அந்தரத்தில் தெர்ங்கி, யாரையோ ‘நக்கலடி’ப்பதாகப் பாவித்து கோவிப்பதாலும் புரட்சி ஏற்பட்டுவிடாது என்பதை அனைவர்க்குமாகவே சொல்கிறேன்.) அந்த விதத்தில் நமது நிதர்சனமாய் இந்தத் தசாப்தத்தில் நம் நெஞ்சங்களில் ஓளிரும் கவிஞர் பாய்லோ நெருடா.

இங்கு நான் முட்களைப்பற்றிக் கூறும்போது ரோஜாக் களையே பாடுகிறேன். இது எனது பொழுதுபோக்கல்ல; பின்னை பெற இயலாதவன் புத்தகமாவது ‘போட்’ வேண்டும் என்பதற்காகவுமல்ல. என் கடமை — என் தர்மம் — இது என்பதை நான் நம்புகிறேன்.

முட்களில் என் மனச்சாட்சியை நீங்கள் காணும் போது முழுக்க, முழுக்க ஒரு இலக்கியவாதியையே தரிசிப்

பீர்கள். அது தரிசனத்தில் உலகையே ஆட்சொன்டுவரும் ஒரு உன்னத சிந்தாந்தத்தின் வார்ப்புகளிருந்தால் அதில் உங்களுக்கும் பங்குண்டு. நமது வாழ்வின் அழகையும், மாண்பையும், புதுமையையும், வளர்ச்சியையும், வெற்றி யையும் மேலும் அருகே கொண்டு வருவதற்காக உங்களின் பிரதிநிதியாகவே இப்பக்கங்களில் நான் சிறுமை கண்டு சீற்றங் கொள்கிறேன்; முள்ளை முள்ளால் எடுக்க முள்ளாய் உறுத்துகிறேன்.

இவை தனித் தனிக் கவிதைகள் என்றாலும் ஒன்றே டொன்று பின்னக்கப்பட்டலை; ஒரு நாவலின் முழுமையை உள்ளடக்கியவை என்பதையும் உணர்வீர்கள்.

இத் தொகுதிக்குக் கலாநிதி க. கைலாசபதி அவர்கள் முன்னுரை வழங்கியிருக்கிறார். பலவித நெருக்கடி ‘பஞ்’ மத்தியிலும் மக்களை நேசிக்கும் இலக்கியத்துக்காக இலக்கியக்காரரை ஊக்குவிக்கும் பணியைத் தன் பண்பாகக் கொண்ட அவருக்கு நன்றி மிக சொல்கிறேன்.

இந் நாலை அச்சேற்றப் போன்போது சந்தித்த திரு. வீ. ஆ. தங்கவேலு அவர்கள் என்னால் மறக்கப்பட முடியாதவர் சமதர்மச் சோலையாய் இத்தேசத்தை ஆக்க விழையும் அவரின் தோழமை மிகக் ஒத்துழைப்பாலேயே இந் நால் விரைவாகவும், அழகாகவும் ஆக்கம் பெற்றது; அவருக்கு வெறும்நன்றி மட்டும் கூறுவதால் என் மனம் உறுத்துகிறது.

‘முட்சலை’ அட்டையில் மேலும் பொலிவுறச்செய்த நண்பர் ‘ரமணி’ அவர்களின் ‘கவிதை வரையும்’ ஓவிய விரல்களுக்கும் நன்றி.

என்றே உங்களுக்குத் தந்திருக்க வேண்டிய இந் நாலைப் பொருளாதாரப் ‘பிடுங்கல்’ காரணமாகக் காலங்கடந்தே — இப்போது — தரும் நான் சொல்ல, பாடவிலைவது இவ்வளவு மட்டும் அல்ல.

ஆஸ்பத்திரி ஒழுங்கை,
மானிப்பாய்.

இலங்கை.

25 - 5 - 1975.

மு. கணக்ராஜன்

முட்கள் நாங்கள்
என்றே இங்கு
இன்று வாழுகிறோம்,
ஓங்கள்
மத்தியில் ஒருபுது
ரோஜா மலரும்
அதனைச் சாக்கத்தான் !

ஆசிரியர் வெளியிட்ட நாடக நால்:

கமுனுவின் காதலி
மதுர நிலையம், மாணிப்பாய்.
(1970)

ஆசிரியர் படைப்புகள் இடம்பெற்ற
பிற நால்கள்:

கங்குமட்டை
ஜவரின் பரிசுபெற்ற சிறு கதைகள்.
ஸம்நாடு வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்.
(1971)

விடிய இன்னும் நேரமிருக்கு
நால்வரின் பரிசுபெற்ற நாடகங்கள்.
ஸம்நாடு வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்.
(1971)

வறியோரின் உழைப்பைப்போல்
வயது பதினேழில்
வாழ்வைப் பறிகொடுத்து
நிரந்தரத் துயராய்
நினைவில் துயிலும்
தம்பி
கணேசா
உன் ஞாபகத்திற்கு
இது.

இலக்கியப் பந்தவின் கீழ்
ழுக்கள் சொரியும்
இனிய சிந்தணைப்
பஞ்சணையின் மீது

அன்றிவிருந்து நிதம்
அன்போடெனை அனைத்து
அவையத்து முந்தி
அமரச் செய்தவளே!

கனகராஜன் இங்கே
கண்ணல் தமிழ் நூலில்
கருத்துக்களைக் கோத்து
கவிதைச் சரம் படைத்தேன்.

இன்பத்தைப் பாடிடுவேன்
புஷ்பமாய்த் தேன்பிளிற்று,
துன்பத்தைச் சொல்லிடுவேன்
முட்களாய்க் கிழித்துவிடு!

உன்வைர முடிமீது
வைக்கின்ற ஈழத்து
முத்துக்கள்
ஏற்றுக்கொள்,
வாழ்வின் காவியச்
சின்னங்கள்
செதுக்கிக்கொள்!

இலங்கை

சுரித்திரத்தின் மதிப்புமிக்க மாணிக்
கப் பரலாய்த் திகழும் என் சின்னஞ்
சிறு தாயகமே, உன் வளமும், வாழ்
வும், உயர்வும்தான் எத்தனை பெருமை
மிக்கது! உன்னைப் பற்றியே பாடுவ
தானால் ஒரு நூல் மட்டும் போதாதே.
ஆனாலும் புதுயுக மகுடத்தின் முத்தாய்
நீ ஓளிர வேண்டும். அதனால் தான் உன்
மக்கள் உன்னைச் சமதர்மச் சோலையாய்
மாற்ற முதலில் மனிதாபிமானத்
தையும், சகோதரத்துவத்தையும்
பேண விழைகிறேன்.

தாய்நாடு

எந்தன் அன்னை
 இங்கே என்னை
 ஈந்தபோது,
 உந்தன் மார்பில்
 ஏந்தி மகிழ்ந்த
 ஈழ மண்ணே,
 நானுன்னை நேசிக்கிறேன்!
 நானுன்னைப் போற்றுகிறேன்!

இரத்னபுரி வைரம்,
 மகாவலி செழுமை,
 சிலாபத்து முத்து,
 மலையகத் தேயிலை
 எல்லாமும்
 எனக்காக
 அள்ளிச் சொரிவாயே
 அதற்காக அல்ல
 அடியேனின் அன்பு

கீர்த்தி சக்தி
 பெற்றி மிக்க
 நீயே எந்தன்
 பெருமைக் கான
 அன்னை நாடு
 அதனால் தானே—

அம்மா
 நானுன்னை நேசிக்கிறேன்
 நானுன்னைப் பூஜிக்கிறேன்

சிங்கக் கொடி

எங்கள்

மரகதத் தீவின்
மணிக் கொடி மீது

கோபம் ஏனே
கொள்கின்றீர்?

சிங்கத் தமிழர்
நாம் என்றால்
சிங்கக் கொடியும்
நமதன்றே!

ஓயாதுழைக்கும்
 உகைத் தொழிலாளரை
 ஒன்றுபடச் சொல்லி
 உயர்ந்திருக்கும்
 சோவியத்து வின்னஞ்
 ஞானிகள்
 வறியோர் வாழ்வில்
 ‘வாசம்’ தெளிக்க
 விசும்பைப் பிளந்து
 நிலவை அளந்து
 வந்த நாளில்
 வாழ்ந்த பெருமை
 எந்தன் பெருமை—

அதற்குப் பின்னே
 சந்திர மண்ணின்
 ஆராய்ச்சிக்காக
 டாக்டர்
 பொன்னம்பெருமாவைத்
 தந்த பெருமை
 ஈழத்தின் பெருமை—

அல்ல! அல்ல!

ஒருபிடி மண்ணும்
சொந்தமின்றி
ஆயிரம் எளிய
நெஞ்சங்க ளிங்கே
சவமாய்ப் போகும்
அந்த வேளை
‘எந்தன் நிலத்தில்
புதைந்தேன்’ என்ற
பெருமை பெற்றுல்,
அந்த நாளே
நிம்மதியாக
விண்ணை நோக்கிச்
சிரிப்பேன் நானே!

சுகோதர்

இனிய
இலங்கை
நிர்மாணமாகி
நிமிர்ந்து வரும்
இப்போது
இனியும்
'சிங்கள' மென்றும்
'தமிழ்' னென்றும்
சந்தி சிரிக்க
வேண்டாம்,
சுகோதர ரென்றே
வாழ்வோம்!

யாழ்ப்பாணம்

இந்த மரகதத் தீவின் செம்மை
தரித்த வட மாநில மன்னே! உன்
கனி வளத்தால் வரண்ட பூமியிலும்
பசுமைப் பயிர்களைக் குலுங்கக்
செய்வதைப் போன்றே எமக்காக
எம் அன்னையின் கருவறைகளிலேயே
கல்வியும், அறிவும் கலந்துவிட்டாய்,
அதை மேலும் செம்மையாக உன்
புதல்வரை நோக்கி பிரளைக்கக்
செய். உன்னைப்போல் உன் கொடியும்
சிவப்பானால் உன் ஆற்றலை,
புகழை, தனித்துவத்தை உலகறியும்.
உந்தன் பெற்றிமிக்க புதல்வர் எமது
பேரவா இதுதானே.

யாழ்ப்பாணம்

மழையைக் காலை
மன்தா னம்மா

புதரும் முள்ளும்
பொசுக்கித் தின்னும்

அக்கினிச் சுடரை
அமுதம் செய்யும்

உழைப்பை மதித்து
உற்பத்தி சொரியும்

நல்லோரும் நிறைந்த
நம்யாழ் நாடு!

கமக்காரன்

ஆறுகளில்லா பூமி
ஆசைக்காகத் தானும்

அடைவது மழையை இங்கே
அற்புத விளைவே, ஆனால்

கல்லீலப் பிளந்து
கண்ணீர் தேக்கி

களைப்பை வெறுத்து
கலப்பை பாய்ச்சி

காணிகள் கொத்தி
கமங்கள் செய்து

செல்வஞ் சேர்ப்பான்
யாழ் நாட்டானே!

செம்மண்

அக்கினிப் பிழும்பை
அருந்தி மலரும்
அன்னை நிலமே!

எங்கள்

செந்தீரின்
செறிவாலோ
செம்மண்ணேய்ச்
செழித்தாய் நீ?

உன் தோளில் இரும்பான
மண்வெட்டி இருப்பதுபோல்

இறுகிய எலும்பின்
கறுப்பு மனிதனே

கொப்புளிக்கும் வியர்வையோடு
கொத்துகின்ற இந்நிலமும்

உதிரத்தின் நிறந்தரனே
உனக்குத் தெரிகிறதா?

ஏனன்று புரிகிறதா?

மறை

வெயில் வாட்டி

வெடித்த

மண்ணைச் சுகிக்க

பூண்டை

நுழைத்து மகிழும்

பயிரின்

அமுத தாரை!

ஆறுதல்

குஞ்சுக்காக
நெஞ்சைக் கொத்தி
ரத்தம் ஊட்டும்
‘பெலிகன்’ பட்சியே!

விவசாயிக்காக
விதைகள் பிளந்து
செம்மை பூண்ட
எங்கள் பூமியே

தண்ணென்று நீஆறு
தற்கென் ரேதானே
கண்ணீரைப் பாத்தி
கட்டியே உழுகிறோம்!

எண்ணெய்

ஆழ உழுது

அரும்பாடு பட்டவர்க்கு

விவசாய பூமியாய்

விளைச்சலைப் பெருக்கியது

இன்று

காணுது தேவை

கனக்க மாறுதலால்

விஞ்ஞான பூமியாய்

எண்ணெய் சுரக்கின்றேன் !

செல்வம்

அடி

‘யாழ்ப்பாண’

பெண்ணே!

நீ

வரண்டவளா(ஞல்)

என்ன? உனக்கு

சிதனமா(க்)கத்தானே

கல்விச்

செல்வம் சேர்த்து

வைத்தோம்!

யாழ் சரஸ்வதி

யாழ்

மாநகர்

நால் நிலைய

முற்றத்தில்

தாமரை

மலர்மேலே

முழுதாக

கல்லீப்போட்டு

உட்கார்ந்த

கலைவாணி

உன் னுடைய

காரியந்தான்

உள்ளத்தை

அறுக்கிறதே!

சமுகம்

நீ இனி சுரண்டலுக்கு ஆட்படக் கூடாது. ஏனெனில் விடுதலையின் ஆட்சியை நோக்கி நீ புறப்பட்டு விட்டாய். புது மனிதனைப் பயிற்று விக்கும் பணியை ஏற்கப் போகிறோய். அவர்கள் அறிவாலும் உழைப்பாலும் மேலும் உன்னை வார்க்க வருகிறார்கள். ஒரே உடைமை என்ற உன்னத்தை நீ அடைவாய். நம் இலட்சியம் அதுவே நறுமணம் வீசும்.

தொழிலாளி

ஆண்டவனும்
மனிதனுக
அவதரிப்பான்
என்றால்
வாழ்க்கைச்
சிலுவையில்
அறைபட்டுத்
தொங்கும்
அவன்தான்
தொழிலாளி!

எம் ச்சுள் கனலும்
தேசிய உணர்வு (ச்)
சிறுபொறி தான்,

பிறந்த தேச
பக்திக் காற்று
பற்றும்போது

காடுக ளழிக்கும்
களனிக ளாக்கும்
செந்தீ எரிவு

இதயம்

‘காதல்’ நிலைப்பிற்
கற்பனை யூறி
இன்பத் திலைப்பில்
இசைக்கு
மென்று சொன்னார்,
நான்
பார்த்த குயிலின்
ரத்தக் கண்களோ
சோக நெஞ்சின்
முகாரி ஆம் !

தூற்றல்

எங்கோ இருந்து
எல்லாளன் வந்து
எம்மை ஆளல்
என்ன நீதி ?

அந்நிய ராட்சி
அடியோ டறுத்து
இந்நில உரிமை
எமக்கே என்ற

சுதந்திர
உணர்வால்

தமிழ் முருகன்
தாளைப் பணிந்தே
உமிழ்ந்தா னெதின்
உயிர்களைக் கபுனு

வீரன்
அவளைத்

துட்ட னென்றே
தாற்றும் நீங்கள்
முருகளை
மட்டும் துதித்து
மகிழ்வ தேஞ்ஞே ?

மண்ணீன் இளைப்பு
 மங்கயின் அளைப்பு
 பொன்னீன் நிலைப்பு
 புகழின் திளைப்பு
 வயிற்றின் இளைப்பு
 வயதின் அழைப்பு
 பிணியின் முளைப்பு
 பாசப் பிளைப்பு

விரட்ட
 விரட்ட,

உழைக்கிறேன்
 உழைக்கிறேன்!

எதற்காக?

எதற்காக?

வறியோர
 வாழ்விக்க!

அழகான வசந்தம் காலம் —
 அழகான விசம்பு இல்லம் —
 அழகால தென்றல் இளமை—
 அழகான பூக்கள் பெண்கள்—
 அழகான கவிதை காதல் —
 அழகான கனவு வாழ்வு —
 அழுகின்ற ஏழை கண்ணீர்;
 அடம்பனுய் மக்கள் திரண்டால்
 அருபமாய்க் கானல் ஆகும் !

மன இருள்
அகலத்
திறக்கும் கதவு
கல்வி !

மன இருள் ஆ ?
அங்கே ஏற்றும் விளக்கு
அறிவின் ஜோதி !

மன இருள் ஆ !
அதை விரட்டும் அறிவு
விளக்கு, கல்வி
தீபம் !

புன்னகை

இங்கே நாங்கள்
இனியும் புலம்பி
இருக்க மாட்டோம்;

ஏனெனில்

எங்கள் புன்னகை
ஓன்றே ஆயிரம்
புலம்பலா கும்மே !

சூரியன்

காலிக்கு
விதைத்துவிட்டு
விளைவுக்காய் ஏங்கி
கண்ணீர் சிந்தும்
கமக்காரன் துயரை
மாய்க்கத்தானே
மழையானேன்;

தனவந்தன் தரையோ
தண்ணீரை உறிஞ்சாமல்
வெள்ளமாய்த் தேங்கி
வறியோர் குடில்களையே
அழிக்க அலைந்தாலும்
அதோ
‘சூரியனே’
சிரிக்கின்றன்!

வோட் ⑥

அடைத்து வைத்த
ஆலயக் கதவு,
காத்து வைத்த
கோத்திரப் பிரிவு,
பதுக்கி வைத்த
பழைய நோட்டு!

கநவடைப்பு

ஆலயக்

கநவடை (ப)

ஆ?

அது

சா-தித்த

து!

பெருந்

தி!

அன்னையின் நெஞ்சம்
ஏநாதிபத்தியம்

நாங்கள்

சின்னக் குடில்களிலும்
முத்துக்கள் குவித்திருந்தோம்
கண்ணீரின் ரூபத்தில்

அவற்றைப்

பின்நாளில் இம்மண்ணில்
சிந்தாமல் அழுதிருந்தோம்
எங்கள்

மருமகன் அந்த

மணிகளைக் கூட

பிடுங்கிக் கொண்டே

போனதனால் சீதனமாய்!

அந்த

எங்களின் செல்வக்
குன்றுகளில் வீடுகட்டி
எந்நாளும் அவர் சுகிக்க
குற்றேவல் இனிச் செய்யோம்!

எங்கள் சேமிப்பு

எங்களின் சொந்தம்

இந்த நியதி

இனிமாற முடியாது!

தோட்டி

“சீச்சி

கெட்ட நாற்றம்

போக்க வல்ல,

துடிக்கும் என்

வயிற்றுப் பசி

புதைக்கத்தானே

நான்

சுமக்கிரேன்

நகர் வயிற்றுக்

கழிவு! ”

கொட்டாஞ்சேன
 ரோட்டில் பெண்கள்
 குடித்துப் போடும்
 கும்மாளம்
 ‘மெனர்ஸ்’ கெட்டு
 பெரிய மனிதர்தம்
 வெட்கத்தை
 அழிக்கிறதாம்;

 கொழும்பு எங்கும்,
 கொழுத்த கிளப் களில்
 நாகரீக
 நாரீமணிகள்
 காலைக் கிளப்பும்.
 களியாட்டம்
 போதைச் ‘சுதி’யில்
 எதனைத் தேடி
 என்ன த்தை
 அவிழ்க்கிறது?

மாறுதல்

மாண்பு மிகு
‘உன்’ செல்வக் குவிவிற்கு
அன்றிலிருந்து நிதம்

‘கல்வாரி’ மலைகளிலே
தேயிலைக் கூடைகளைச்
சிலுவைகளாய்ச் சுமந்தோமே!

‘ஜெத்ஸமணி’த் தோட்டத்தில்
கண்ணீரை ரப்பராய்
வாளிகளில் நிறைத்தோமே!

சுருபிடிக்கும் துணிவோடும்
நம்பிக்கை ஒன்றேடும்
வெறுங்கடலில் நடந்தோமே!

ஆலைகளின் இயக்கத்துக்கு
அன்றூடம் எண்ணெய்யாக
இன்னுயிரும் இழந்தோமே!

இன்று-

சிங்கார வாழ்வோடு
சொகுசாக வீற்றிருந்து
எமை வதைக்கும்
எத்தர் கூட்டமே,

உன் வர்க்கம் வேறுகி
வழிபிரிந்து நிற்பதனால்
எம் வாழ்வைப் பீடித்த
சாத்தானுய் உருமாறிக்
கலைகொண்டு ஆடுகிறுய்,
சாமம் கலைகிறது
சாத்தானை விரட்டிவிடும்
சாட்டை எம் கையில்!

சுமைகள்

படித்த தலைகள்
அறிவை மட்டும்
சுமக்கும் இந்த
'புண்ணிய' மன்னில்,

உழைக்கும் மக்கள்
தலையில் என்றும்

தேயிலை, ரப்பர்,
தென்னை, மீன்கள்,
பனையும், கல்லாய்
வறுமைச் சுமப்பே!

எங்கள்

குடிசைப் படத்தில்
குழம்பைப் பூசி
பங்களாச் சுவரைப்
பவிச் படுத்தும்
செல்வம் சுகிக்கும்
சொகுசு வர்க்கமே!

நாங்கள்

குடிசை வாழ்வில்
கூழே குடித்தும்
எளியோர் பாரை
எழிலாக்கிடுவோம்!

அன்று

சீமான் படங்கள்
சிரிக்கும் தெருவில்!

குப்பி மினுமினுப்பில்
கும்மிருட்டில் பிறந்து
மரித்ததனால் விடவதற்குள்
சூரியனைக் கண்டதில்லை;

காற்றில்லை, ஒளியில்லை,
வேற்றுக் குரலுமில்லை,
இம்மையி வென்னின்பம்,
அம்மாவின் ஓப்பாரி!

கடவுளரும், மனிதர்களும்
கல்பகால் வளர்ச்சியில்
பண்ணிய தென்ன?
சுன்யந்தான் - ஒ?

உடல்-
இன்பம்-
உயிர்-
சா-

என்?
வெல்வதற்கோ?

(தழுவல்)

வேல்

கோவிலிலும் நாங்கள்
புரட்சிக்
கொடியேற்றும் காலமிது;
ஆனதனால்
முருகனின் கூர்வேலும்
உங்கள்
முதுகிலே பாயவென்று
எங்கள்
கரங்களில்தான் துடிக்கிறது;
இனி
‘அரோகரா’ சொல்லுங்கள்!

நாளை

வாழ என்று
எங்கள் குடிலில்
வெளிச்சம் இல்லை,

வெட்கம் மூட
அரைகுறை ஆடை
அதுவுமில்லை,

வெளியில் பார்த்தால்
பணத்தைக் கொட்டி,
அரையிலும் குறைவாய்
அணிந்தே திரியும்
'நாசரீகம்'
நிர்வாண வாழ்வே!

நாளை எங்கள்
தோழர் வருவார்
நல்ல ஆடை
நயமாய்த் தருவார்,

அந்த நாளில்
'அவர்களும்' கூட
உடலை மறைத்தே
உலவ வேண்டும்!

அரசியல்

நடுமே! குவேனி தொட்டு இங்கு
அரசோச்சியவர்கள் எல்லாம் புகழ்
வாய்ந்த உன் ஏடுகளில் எத்தனைக் கறை
படிந்த அத்தியாயங்களை எழுதிவிட்ட
னர். இனியும் அது இங்கே இடம்
பெறக் கூடாது. நின் அமைப்பே மாற
வேண்டும்; மாற்றுவதே எம் கடமை.
அதற்காகவே இங்கு நான் கட்டியங்
கூறுகிறேன்.

முதலாளித்துவம்

பார்வை மலரில்

பருவ நஞ்சைப்

பவுடராக்கிப்

பலரின்

பசுமைக் கனவைப்

பொசுக்கும் ‘அவளி’ன்

நெற்றியிற் திகழும்

மங்கலத் திலகம்

நஞ்சைத் தின்னும்

மாசின் திரையே!

‘சோழவிசப் பெண்’னைப்

பார்த்து எழிற்

காழ்ப்பின்

தகிப்பில்

‘நிலா’ முகிலில்

ஒழித்தா லகிலம்

இருட்டில் தவித்திடுமோ?

‘தாரகை’தான்

தெரிகிறதே!

ஏகாதிபத்தியக்
கடன்

உறவு என்று
எடுத்த பின்பு
விரிக்கச்
சிரித்த
'குடை ஓட்டைகள்
நலைத்துப்
பிளைத்த 'நோய்'
புது உறவு!

தேவதாரு பெட்டிக்குள்

ஒரு

தேசியக் கவிஞருள்!

வசந்தத் தூறல்
செழுமை செய்ய
வாழ்வை வழங்கும்
செப்டம்பர் நீயா?
சீ, அல்ல
கொடிய அரக்கன்
இனி நீ
இங்கே வராதே!

சின்ன மறி
சிலி
மென்னி திருகி
இதயம் தின்ன
கதவு திறந்த
'கழுகே'
மடிந்துபோ!

அந்த 23ஆம் நாளில்
எங்கள் கவிஞருள்

உண்மைத் தோழன்
பப்ளோ நெருடாவின்
உயிர் பருகிய
ஜாண்டா போல்
உலகின் பகை நீ!

“ஊந்தன் தேசம்
இரத்தம் சிந்த
என்றும் சகியேன்”-
இந்த உனது
உயர் மொழிக்கு
உயிர் கொடுக்க
உயிர் கொடுத்த
பெலிகன் பகுவியே
பப்ளோ!

கம்பிகளுள்
உனைப்போட்டு
மனிதாபிமானப் போராட்டக்
கவிமணிகள்
மக்களிடம் போகாமல்
கதவுகளைப் பூட்டி
உலகிலிருந்தே
உன்னுறவை வெட்டிய வேளோ
இரகசியமாய்
இன்னலைச் சொல்ல
யன்னலைத் தடவிய
காற்று

குண்டுகள் வதைத்த
 இரத்த நாற்றத்தில்
 மக்கள் கதறலை
 மரண வாடையாய்
 உனது கெட்டிய
 உள்ளத்துள் கொட்டிய போது
 அதில்
 ஏகாதிபத்திய கொடுமையை
 சி. ஐ. ஏ. வெறியைச்
 சுட்டுப் புதைக்கும்
 சுதந்திரத் தீக்கு
 நெய்வார்த்தை நின்
 புரட்சிக் கவிதை
 நூல்களைப்
 பொசுக்கிய மணத்தையும்
 நுகர்ந்தாயோ!

அந்தோ-
 விடுதலை முரச
 வீரர் முழுக்கம்
 ஜாண்டா குடலில்
 உதிர வேட்கை
 ஊட்டியதால்
 பிணேஷெட் பசாச
 நும் அன்னை சிலி
 துகில் உரியும்
 துன்பம் சகியாமல்
 கண்களை முடின்யோ!

நீ வீரன்!

மாவீரன் அதனால்
மரணத்தின் பின்தான்
உனது இல்லத்தை
உடைத்தது இராணுவம்
கேவலம்!
உள்ளத்தையல்ல!

நோபல் பரிசும், வெனின்
சமாதான விருதும்
கவீகரித்து, உன்னைச்
சர்வதேசப் பாவலங்கிய
உன ஒற்றைத் தனிப்பேனு
பன்னாறு குண்டுகளாய்
ஜாண்டா
சிரம் கொய்யும்
சீற்றம் கொண்டதைக்
கண்டு
உலுத்தர் பயந்தே
உணர்த்தினார்கள்!

இலக்கிய
புஷ்பச் சரங்களைப்
பியக்கும் குரங்குகளால்
அதன்
புனித மணத்தைய்
புல்லலும் கூடுமோ?

மக்கள் கவிஞர்ன் நீ
 ஆனதனால்
 பிரங்கி குறி பார்க்கும்
 அடக்குமுறைப் பாதையிலும்
 பாஸிச எதிர்ப்பு
 அணிவலம் நடத்தியதுன்
 பிரேத உருவில்
 கவிதைகளே அன்றே!
 ஓ! யார் சொன்னார்-
 நீ சாகவில்லை!
 பொதுவுடமைக் கவிஞர்
 ஒருபோதும்
 பொய்ப்பதில்லை!

சந்தியாகோ மக்கள்
 தேவதாரு பெட்டிக்குள்
 சுமந்த
 தேசபக்தனே!
 இரத்தப் பதாகைகள்
 சாமரம் வீச
 இரும்பொத்த தோழர் தோளில்
 சிம்மாசனங் கொண்டு
 கம்பீரத் தலைவனுய
 நின் சடலம்
 பவனி வரல் கண்டு
 துப்பாக்கிச் சனியன்கள்
 துவண்டதேன்?

துட்டர் தொடைகள்
துடித்ததேன்?
கவிஞர் நான்றிவேன்
கம்யூனிஸ்ட் உலகறியும் !

சிலி

கவிதைச் சிங்கமே
விடுதலைக் கனலே !
நீ
புதிதாய்ச் சிலிர்ப்பாயா
புரட்சியாய் எரிவாயா ?
ஆமாம்
அன்றே அவர்களுக்குள்
அமைதியாய்ச் சினந்து
நீ கனன்றூய் :
‘‘எந்தத் தனையும்
எம்மைத் தடுக்காது,
‘அடிமை’களே எழுவீர்
அடக்குமுறை ஒழிப்போம்’’.

இதோ —
இளைஞர் குலமே
எழுந்தது கான்!

ஆரோ சில
 வக்கிரங்கள் வரலாற்றில்
 கமுனுவைத்
 ‘தமிழ்மிக்கும் சின்ன’—க்
 கதைகட்டி
 விட்டதை நம்பினேரோ?
 கதிர்காமத்
 தமிழ்க் கந்தனுக்கே
 கோவில் கட்டி
 கும்பிட்டு வாழ்ந்த
 வீரன்
 அவன்ஞா!

சோஷலிஸம்

நீண்ட

கனவுகளின் ஜனிப்பிற்குக்
கருத்தின் மன
முடிய எம் மன
வீட்டின் ஜன்னல்
அகலத்
திறக்க கவிதை
பிறக்க நன்மை(ச்)
சிந்தனை

ஈந்து

எல்லாம் எமக்குச்
செல்வப் பொழிவாய்
கனவு கலைத்து
நனவி வழைத்து
வாழ்வே விசும்பாய் விரிய
வந்தவ னேநீ
இன்பப் பூவாய்
நின்னைத் தா!

வாக்குச் சீட்டு

ஏழூ

அமுத கண்ணோர்

துடைக்கவில்லை

என்றால்

எங்கள்

வாக்குச் சீட்டுகளே

வளரும் தீக்குளித்து

உருவாகும்

உலைக்கள்

சித்தாந்தம் கூர்

வாளை ஒக்கும்!

யுக வருதை

தூரப் பயணத்தில்
பாதியை நாம் கடந்துவிட்டோம்,
புது யுகத்தின் நல்வரவு
பூரித்துச் சிரிக்கிறது;
ஆனாலும் சிலரிங்கே
அற்பர்களாய்த் துடிக்கின்றார்,
வாலிலே தீக்கொண்டு
வானரமாய் ஆடுகின்றார்;
மார்ச் ராயிருந்து
மக்களை ஏய்க்குமந்தச்
சயநலப் பசாசுகளைச்
சட்டே விரட்டிடுவோம்,
அனைவர்க்கும் பொதுவான
இனிய வாழ்வு பெற்றிடுவோம்!

இலக்கிய உலகு

மக்கள்தம் ஆண்மீக வாழ்வுத்
துறையின் புத்தி ஜீவிகளே! நீங்கள்
மக்களைப் ‘புகழ்’வதெல்லாம் புழுகா
யிருக்கக் கூடாது. உங்களுக்கென்றோர்
தனி உலகு இல்லை. உலகமே ஒரே
இலக்கை நோக்கி விரையும்போது
உங்களுக்குள்ளேயே ஏன் சூத்து
வெட்டு? உங்களின் ஆக்கங்களைல்
லாம் இனி மக்களோடேயே கலந்து
வாழ்வின் மெய்ம்மையை, மாண்பை
உயர்த்த்டும்.

துரிசனம்

முற்றிக் காய்ந்து
மண்ணிற் கிடக்கும்
விதையைக் கண்டு -

“உள்ளே நெளியும்
புழுவால் கேடு
அதனால் அழிவே
அறிஞன் சொன்னேன்”

என்றவன்
எகிறிக் குதித்தான்!

“விதையுள் ஜனித்த
புஷ்பம் ஒன்று
விரியத் துடிக்கும்
புதுமை கண்டேன்.”

தரிசித்தவன்
மவுனமாய்ச் சென்றுன்!

கலியைப் போக்கிக்
 கண்ணீரைத் துடைப்பதற்குக்
 கலப்பை கொண்டு
 களனிகளை ஆக்குவோர்க்கு
 வெள்ளைத் தாளில்
 விளக்கங்கள் தீட்டுவாரே
 பேருவைத் தூக்கிப்
 பெரிதாக உழுகின்றார்,
 இதுதானே
 கலிகாலம்?

விமர்சகன்

பழங்காலப் புலவர்களைப்

பகிடி பண்ணி வாழும்

படித்த புலிகளே!

அவர்கள்

மன்னரைப் பாடியதும்

சோற்றுக்காக,

நீங்கள்

மக்களைப் புகழ்வதும்

சோற்றுக்காக,

இவ்வளவுதானே?

சிந்தனையாளன்

இலட்சிய வீரர்
எங்கள் தோழர்
இதயம் புரியாத
இவர்தானும்
சிந்தனையின்
சிகரம்!

பேனே பிடித்துவிட்டால்
ஏட்டில் ‘புதுமை’
எழுத்தில் ‘புரட்சி’-
ஆவேசப் பொங்கலிட்டு
‘அற்புதமாய்’ எழுதிடுவார்,
சீதனம் கொண்டுவந்த
சிங்காரி முறைத்தாலோ
பேசாமற்
படுத்திடுவார்!

விமர்சனம்

‘சொய்’ என்று

சொல்லி

வட்டமாய்ச் ‘சிரிக்கு’,

‘ஓட்டை’களுடே

‘வாசம்’ கமகமக்க,

‘வார்க்கத்’ தெரிந்தால்

எல்லோரும்

‘தோசைக்’காரர்!

இலக்கிய ஜனனம்

365 லும்

நஞ்சு வயிற்றில்

தாங்கிய(து) கரு

உரு உத்தி

சிந்தனை(ப்)பரி

சோதனை எல்லா(ம்)?

ஒருநாள் விடிய

தொப்பு எறுந்து

விழிக்கப்

பூலோகப்

பிரம்மாக்கள் வெளிக்கிட்டு

‘வரிசை’ பிச்காது

வடம் பிடிக்க,

தேரும்

ஊரும்

முழங்குவது கேட்கிறது:

‘இலக்கியத்...துக்...கரோ...கரா!..’

வெற்றி

சில்லரை மனிதர்
இயல்பை எண்ணிச்
சிந்தைத் துயரில்
இருந்த போது
இலக்கியம் ஆளும்
இதயம் கூறும்;
‘பேஞ்ச சிலுவை
சமந்த வண்ணம்
பேடிகள் மலையில்
ஏறிப் பார் நீ
அங்கே தெரியும்
எழுத்தின் வெற்றி

ஓ! எத்தனை சக்தி மிக்க சொல்.

இங்கு முற்று முழுதாக, அடிப்படையிலேயே புதிய மாற்றம் செய்ய நாம் எம் பதாகையை உயர்த்திவிட்டோம். எம் வர்க்கம் தவிர்க்க முடியாதவாறு குருகேஷுத்ரத்தில் நிற்கிறது. எம் தோழர்கள் தியாகங்களுக்காகப் போட்டியிலொர்களோ? ஆம் சமுதாய, பொருளாதார வளத்துக்கும், வளர்ச்சிக்கும் அதோ வைக்கறை தன் வண்ணத்தை வாரி இறைக்கிறது.

வெளின்

புரட்சி

வானில் ‘சம்பங்கி’யாய்ப்

பூத்து

வாச வெளிச்சம்

பாரில்

பரவத் தெளிக்கும்

நிலவு !

முட்பிழம்பு

போராட்டத் தீயை

நீராகவே பருகி

உயிர்கொண்ட

முட்கள் நாம் ,

என்றும்

எங்கள்

சொல்லுஞ் செயலும்

ஜோதிமய மானதனால்

நீச(ர்) எதிர்ப்புக்கள்

நீருகிப் போகாதோ?

நடசத்ரம்

எங்கள் முயற்சிக்கு
வழி காட்டும்
எழுச்சிமிகு நடசத்ர
ஒளிப்பிழம்பு
என்றும்போ வெமைத் தூண்டி
எமக்குள் னேவெடித்து
எம்மை ஆட்கொள்கிறது;

எனவே—

விடியும் ஒல்வொரு
‘நாளோ’யும்
முடிவற்ற விதமாக
இங்கே
மிக அருகே
இதோ
இருக்கிறது!

எழுச்சி

உலகத்தின்
வளத்துக்கே
உழைக்கின்ற
வர்க்கத்தின்
அதிசயக் குளமாக
இதயமிருக்கிறது,

அதிலூறும் கருத்துக்கள்
அலையாய்த் தெறிக்கிறது,

தடாகங்கள் இணைகிறது,
தண்ணீர் எழுகிறது,

படாரென் நேவெள்ளம்
அரணை யுடைக்கிறது!

குளத்தைச் சுற்றிக்
காவல்க விட்டோரின்
வளமான அதிகார
வாழ்வே அழிகிறது!

விடியல்

ஆளத் துடிப்போரே
எமக்கு நீங்கள்
எதுவுமே ஈயவேண்டாம்;

உங்களால்தான்
எல்லாம் ஆகும்
என்ற காலம்
உலுத்துப் போச்சே!

இங்கே
நாங்கள்
‘வாக்கை’யும் கொடுத்து
வாழ்வையே கெடுத்து
சலுகைக்காகத்
தொழுகை செய்யோம்!

இனியே நாங்கள்
எம்மை ஆள்வோம்
இனிதே வாழ்வை
விடியல் செய்வோம்!

அடக்கு முறை

அதிகார
வர்க்கத்தால்
டூக்கு முன்
பிடுங்கி
மோந்த
தேச பக்த
தனயரெனும்
ஜோதி மலர்கள்
சருகாகி
மருக்கொழுந்தாய்
மணக்கும்
டயறியில்
ஆணவ அழிவு
விழாவுக்காய்
சில பக்கம்
சிரிச்கிறது!

தாகம்

“தினமும் பூத்துச்
சிரிக்கும் ரோஜா
சிவப்பா யிருப்பது
எதற்காக?“

“உரிமைக்காக
உதிரம் சிந்திய
நிரபராதிகள்
நினைவாக!“

“தெள்ளிய அழகில்
முள்ளையும் தாங்கித்
தருணம் பார்ப்பது
எதற்காக?“

“பலிகொண்டு வாழும்
கொலைக்கர ரத்தம்
ருசிக்க வேண்டும்
அதற்காக!“

(கரு: ‘தாமரை’யில் ஒரு குட்டிக் கதை.)

வியத்னும் வீணை

அலைகடல் தாண்டி
ஆயிரமாயிரம்
தூரத்துக் கப்பால்
துவக்கில் எதிரி
நரம்பைப் பிணைத்து
நானிலம் அதிர
வீரப் பாட்டிசைக்கும்
வியத்னும் தோழர்களே!

உங்கள்

‘வீணை’களின் ஓலியில்
ஏங்களுக்கும் தெரிந்த
இராகமதான் பிறக்கிறது।

இனி

எல்லோரும் இணைந்து
கல்யாணி இசைக்கும்
காலந்தான் கனிகிறது!

அழைப்பு

எங்களை விட்டு
 எதிரிகளின் ஆசைச்
 சொற்களின் பின்னே
 சொக்கிப் போன
 எங்கள் தோழர்களே!
 நீங்கள் உலதாரிப் பிள்ளைகளா?

உங்கள் வர்க்கம்
 இங்கே இருக்க
 அங்கே நிச்சயம்
 உங்களை ‘மேய்வார்’கள்;
 அப்போது உங்களிடம்
 அவர்களை விசுக்க
 அரிவாள் இருக்காது,
 சமூற்றி அடிக்க
 சுத்தியலும் கிடைக்காது.

அதற்கு முன்னே
 உங்கள் வீட்டிற்கு
 ஒடோடி வாருங்கள்,
 இன்றைய புதிய
 வர்க்க
 உருவாக்கப் பணியில்
 உங்களுக்கும் உரித்துண்டு!

காலத்தீ

இதோ
காலத் தீ எரிகிறது
சாமரம் அது எமக்கு!

தோழர்களே வாருங்கள்,
வையிலிருந்து, வயவிலிருந்து,
ஆலையிலிருந்து, கல்லூரியிலிருந்து
அலையடித்து வாருங்கள்!

கைக் கொண்ட
சர்மரத்தின்
புரட்சிச் சுட்ரொளியில்
போலிகளைச் சாடிடுவோம்;
சுட்ரொளியின் சூடெடுத்துப்
பொய்ம்மைகளைச் சம்ஹரிப்போம்!

செந்தி

வந்த அரிவாள்
தந்த நெல்லின்
மணிகள் குவிய
தணிய வயிற்று
ஏக்கங்கள்
திக்கெங்கும்
எரிகிறது வைக்கோல்
தெரிகிறது செந்தி!

கவலை தெரியா
 கன்னியர் சதையைக்
 கூடி மகிழ்ந்து வீணில்
 மடியவல்ல
 நான் பிறந்தேன்!

செல்வ மாளிகை
 சாப்பாட்டு மேசை
 எச்சிற் கோப்பை இடையிற்
 சிரிக்க வல்ல
 நான் பிறந்தேன்!

புரட்சிப் பணியில்
 துப்பாக்கி ஆட்சி
 அழித்த எமது தோழரைத்
 தழுவத்தான்
 நான் பிறந்தேன்!

உயிர்க் குடிப்பில்
 உருசி என்றால்
 எனையும்
 வீசங்கள் பெருகும் உதிரமதில்
 நான் பிறப்பேன்!

நோக்கம்

ஏங்களின்

புரட்சிப் போரெல்லாம்

மக்களைப்

புரட்டி வதைக்கவல்ல,

வாழ்வின்

புதிய வசந்தத்திற்கே!

புரட்சியும்
மக்களும்

புவியின் வாழ்வைப்
புனிதப் படுத்த
புறப்பட்டு வருகிற
புயலைத் —

தீவிரங் கொண்டு
தட்டகளைப் பொசுக்கத்
தமுவி யணக்குந்
தீயைச்—

சன்னதங் கொண்டு
சரித்திட எண்ணும்
சருகுகள் ஆகும்
சாம்பல்!

நிர்மாணம்

சோகமே சொரியும்
சிவந்த கணகளே
சோர்வை அகற்றுங்கள்!

உதிரமே கசியும்
உழைக்கும் கரங்களே
உறுதி கொள்ளுங்கள்!

வறுமையே உறிஞ்சி
வாடிய நரம்புகளே
வலிமை சேருங்கள்!

வராமலே ஏய்த்த
வசந்த காலத்தை
வளைத்தே பிடிப்போம்!

‘நாளை நாளை’ என்ற
வேளை வரவேண்டாம்
நாமே அஃதாவோம்!

நாமே வேளை!
நாமே காலம்!
நாமே புதுமை!
நாமே புரட்சி!

தியாய் எழுவோம்,
தீமை எரிப்போம்,
நலிந்த வாழ்வில்
நலமே கனிய,

பொன்னைச் சுட்டுப்
'பொன்' ஆக்கல் போல்
பொதுமை நாட்டைப்
பொசுக்கிப் படைப்போம்!

தர்மம்

நன்பர்களே!

‘புரட்சி’ என்று

நாம்

புறப்படும் போது

ஏன்

‘கடவுளே’ என்று

கதறுகிறீர்?

ராமனும் தர்மனும்

செய்ததைத்தானே

நாமும் இன்று

செய்கின்றோம்!

எம்மைச்

சிங்கலாவன்

ஆள வேண்டாம்,

தமிழ்நும்

ஆள வேண்டாம்,

மனிதனே

ஆளட்டும்! ஆமாம்

நம்மை

நாமே ஆள வேண்டும்!

ஸம்யுகம்

எம்மைக் கடித்து
ரத்தம் குடித்து
தடித்த மூட்டைப்
பூச்சிகளே!

நீங்கள் வாழும்
நாடாள் மன்றக்

கதிரைக ஞடைக்கும்
தீக்குப் படைக்கும்
வரலாற்றுத் தேவை
வருகிறது!

ஈனர் கொட்டம்
அடக்கிடுவோம்,
எங்கள் கொற்றம்
அமைத்திடுவோம்!

*ஈரே முடனே
அடுத்த கொடி
ஸம யுகத்தில்
அரசோச்சும்!

* 14 சோஷலிச நாடுகள்

காதல்

காதலே! என் தேசத்தோடும்,
தோழர்களோடும், எம் மக்களோடும்,
எமது எதிர்கால இலட்சியத்தோடும்
உன்னால் கைகோத்து பங்குகொள்ள
முடியுமென்றால் வா, நீ என்னைத்
தழுவ.

இருவர்

எத்தனை கனவுகள்
தித்திக்கும்
முத்த நினைவுகள்
பித்தாக்கும்
அனைப்பின் சுகம்
பினைக்கும்
முனைப்பின் மோகம்
சினைக்கும்
இல்லறத் தேடல்
எல்லாம்
மெல்லத் துவிர்த்த
‘செடி’யின்
மேலே ஜனித்த
முட்கள்
நாம்!

காதல்

இனிய காதல்
நினைவுப் படுக்கையில்
உங்குத் தந்த
முத்தங்கள்
தித்திக்கும்
வாழ்வின் காவியச்
சிற்பங்கள்
என் மனப் புரட்சிச்
தின்னங்கள் !

நாம்

இன்பப் பூ சிலிர்த்து

விரிய அவள்

தந்த

காதலாம் முரளி

கொண்டே வாசி(த்)

தேனினிக்க

தாழை உலகிலோர்

நாள் சீரிய

‘நாகம்’

கொத்தச் செத்தது

‘அது’வானேலும்

நானல்ல!

இன்பம்

என்னேடு நீ
காதலை மாந்திக்
களித்திருந்தாய்!

என்னேடு நீ
நினைவுகளாகி
நிறைந்துவிட்டாய்!

என்னேடு நீ
வறுமை போக்கி
வாழ்ந்திருப்பாய்!

உந்தன் விழிகளில்
புரட்சி இன்பம்
உயிர்ப்பதனை!

உறுதி

எம்முள்

சந்தன உறவைப்

பந்தலிட்டு வான்

முட்டும் மாளிகை காதலரல்

கட்டி யாண்டு

இல்லற விடிவின் வேளை

மெல்லப் புரண்டு

உள்ளச் சேர்லை

பாலை ஆக்கத்

துடிப்போரே

நாங்கள் வாழு

உங்கள் நினைவும்

எடுத்துச்

சுடுவோம்!

திருமணம்

‘முள்

ஆலயத்’திற் கவிந்திருந்த

இருள் ஓடி

இரவியைக் கண்டதென

ஓழிகிறது!

ஓளிர்கிறது

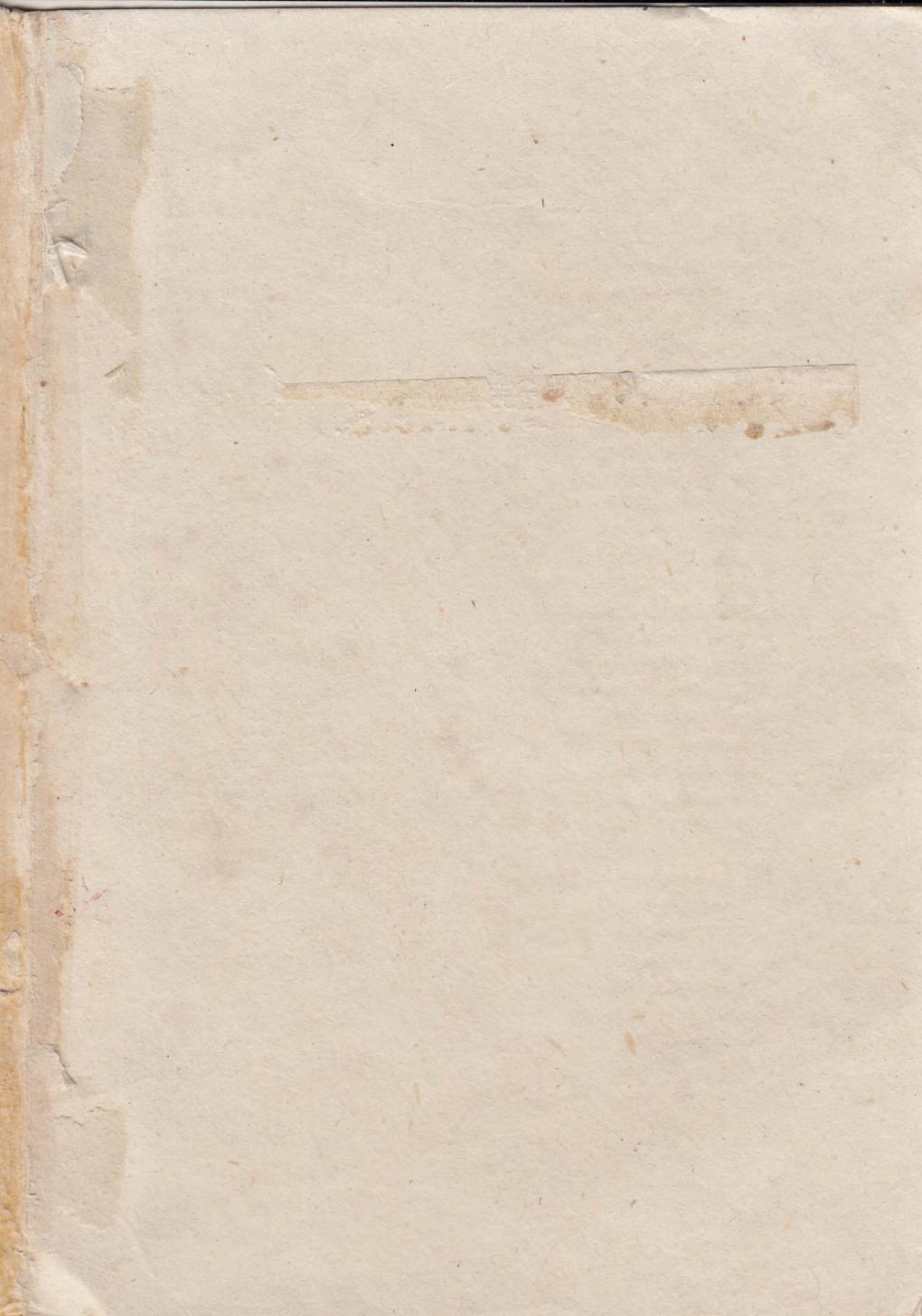
உள்ளில் ஒரு பெரும்

பிளம்பு

விளக்காய்!

வாழ்வு

துளிப் பனி தின்னூம்
சக்கரவாகம்,
இழப்பின் துணையை மரிக்கும்
அன்றில்,
பிளக்கும் குஞ்சக்கு நெஞ்சைப்
'பெலிகன்'
பூக்கும் ஈராறுண்டிற்
குறிஞ்சி
மனிதன் வென்ற புதிய
வாழ்வு!

இந்த

இனைய வயதிலும்
பத்தொன்பது வருட
எழுத்து வாழ்வு!
சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரை,
'கிட்சிரம்', நாடகம், விமர்சனம்,
சிறுவர் கதை, மொழிபெயர்ப்பு,
உருவகக் கதை,
வானுவி நிகழ்ச்சிகள்
ஏல்லாம் படைத்த
இலக்கியவாதி!

எட்டு

கலை, இலக்கிய, அரசியல்
ஏடுகளை நடத்தி(ய)
அனுபவம் சிறந்த
பத்திரிகையாளன்!
பத்துக்கு மேலும்
பரிசுகளைச் சுவீகரித்த
ஆற்றலாளன்!
'தமுஹவின் காதலி' ஆசிரியன்,
'ஒழநாடு' நிறுவன
சிறுகதை, நாடக(ம்)
இரண்டு தொகுதி
இடந் தந்த தகுதி!
'கலைச்செலவி' புஷ்பித்த
வாசமலர்! 'புதுயுகம்'
'தசாப்ரமாணி' பெற்ற
ஆவேச முன்!
மனிதனை நேசிக்கும்
மனிதன், கவிஞர்,
தோழன்
கனகராஜன்!

குறிப்பு

1977. 6 01 ஆம் திகதி - இரண்டாண்டுகள் பின்தியே - இந்நால் வெளியிடப்படுகிறது தவிர்க்க முடியாத சில பிரச்னைகள் ஏற்பட்டதனாலேயே இக் கால தாமதம் ஏற்பட்டது. இந்நாலின் அமைப்பும் கூட நான் எதிர்பார்த்தபடி அமையவில்லை. கலா ரசைனையும், அழகுணர்ச்சியும் நூலாசிரியனுக்கு மட்டுமே இருந்தால் போதாது என்பதே இதற்கான காரணம். இவ்வாறெல்லாம் 'முட்களி'ன் தயாரிப்பு என்னைப் 'பதம்' பார்த்திருந்தாலும் எல்லாவற்றிற்குமாக நானே மன்னிப்பைக் கோருகிறேன்.

மு. க.

